

บทที่ 3

การจำแนกประเภทคำสแลง

3.1 การจำแนกประเภทคำสแลงตามหมวดคำ

ในการวิเคราะห์ขั้นต้น ผู้วิจัยได้นำคำสแลงที่รวบรวมได้จากแหล่งข้อมูลในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ดาวสยาม และหนังสือพิมพ์แนวหน้า ที่ได้คัดเลือกไว้ตามเกณฑ์ที่กำหนดจำนวนทั้งสิ้น 161 คำ มาพิจารณาผลการกระจายตัวโดยใช้การจำแนกหมวดคำตามแนวของ นววรรณ พันธุเมธา (2513 : 15-30) และได้พบการกระจายตัวของคำสแลงในหมวดคำต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบอกจำนวน คำบอกมาลา คำปฏิเสธ คำบอกคำถาม และคำลักษณะนาม

จะเห็นได้ว่าคำสแลงที่พบส่วนใหญ่เป็นคำในหมวดคำหลักคือ หมวดคำกริยา หมวดคำนาม และหมวดคำวิเศษณ์ และเมื่อพิจารณาคำทั้งหมดที่พบจะเห็นได้ว่า พบคำสแลงในหมวดคำกริยามากที่สุด ดังต่อไปนี้

ก. คำกริยา	พบ เป็นจำนวน	77 คำ
ข. คำวิเศษณ์	พบ เป็นจำนวน	36 คำ
ค. คำนาม	พบ เป็นจำนวน	28 คำ
ง. คำสรรพนาม	พบ เป็นจำนวน	12 คำ
จ. คำลักษณะนาม	พบ เป็นจำนวน	4 คำ
ฉ. คำบอกมาลา	พบ เป็นจำนวน	1 คำ
ช. คำปฏิเสธ	พบ เป็นจำนวน	1 คำ
ซ. คำบอกคำถาม	พบ เป็นจำนวน	1 คำ
ฎ. คำบอกจำนวน	พบ เป็นจำนวน	1 คำ

3.2 การจำแนกประเภทคำสแลงตามการปรากฏ ในพจนานุกรม

การแยกประเภทคำสแลงตามเกณฑ์หมวดคำใน 3.1 แม้จะทำให้เห็นภาพการกระจายตัวของคำสแลงได้ แต่การจำแนกประเภทตาม เกณฑ์นี้ยังไม่สามารถทำให้เห็นลักษณะซึ่งเป็นคุณสมบัติที่น่าสนใจเฉพาะของคำสแลงได้ นอกจากนี้คำสแลงปรากฏอยู่ในหมวดคำหลักโดยเฉพาะ คำกริยามากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้นำนิยามของคำสแลงในส่วนที่กล่าวไว้ว่า สแลง เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐานมาเป็นเกณฑ์ต่อไปในการพิจารณา โดยตีความการอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐานจากการปรากฏหรือไม่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ซึ่งแม้จะไม่สมบูรณ์แต่ก็เป็นพจนานุกรมที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดในประเทศ ในเวลาปัจจุบันนี้ เกณฑ์นี้ทำให้สามารถจำแนกข้อมูลทั้ง 161 คำ ได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และกลุ่มที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

คำสแลงกลุ่มที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ผู้วิจัยถือว่าเป็นคำที่ต่ำกว่าภาษามาตรฐานโดยอัตโนมัติ และสามารถใช้คำที่อยู่ในภาษามาตรฐานมาชี้แทนที่ได้ เพื่อจัดลักษณะการเป็นสแลงออกไป เรียกได้ว่าเป็นคำสแลงถาวรหรือคำสแลงแท้ พบคำสแลงในกลุ่มนี้เป็นจำนวน 107 คำ ได้แก่

กระเจาย	กระจิกกระจัก	กระจอกข้าว	กระซุ่น
กระดึกระด้า	กระดุกกระดัก	กระดุกกระดุย	กระโตะโป๊ะเซะ
กระตอก	กระมุ่มกระมัม	กระหีบ	กริกกรอง
กะลืบก๊ีบ	กัลล์	กำ	ก๊ีบก๊าบ
เก๋ากี้ก	เขวียง	เง้ง่า	เง้ง
จ๊วบ	จืด	จ๊ีบจ๊อย	จ๊กกร ะค้อย
จู้สุกกู้	แจ่ง	แจ่งกระเบ่ง	แจ่ง เป้ง
จ่อหว่อ	ชะ	ชี่	ชี่ย่าปี้ก
ชี่แหงย่าปี้ก	ซองสตาร์ท	แซ่ด	โซะ
ดบ เบิ้ล เง้ง	เต็ดสะมอ เร่	เคอะบีกจิว	ตะกี้
ด๊ะตั้ง โหน่ง	ตะลิดตี๊ดซิ่ง	ตะหาก	คิม

คิสต์คิก	คีน เตลล์	คูทรัคคู เھر	เคินฟูค เวิร์ค
คั่ว	ทรงพระ เบลอ	นึ่ง เนียบ	บ๊ะ เฒ่า เฒ่า
บ๊ะล๊ะฮีม	บีก เสือ	บั้ง	บีมปะล่า บีม บีม
บ๊ะคึม เท่ง	บ๊ะคึม โท่น	บ่า	บ่าว
เบ๊ะ	บ็อกซ่าบ็อก	โป เซ็ง	โป๊ะ เซะ
ฝลล์	พามหมาย	ฟูลสค้อป	มะ
มันส์	ม่วนซื่น	ย้วย	โย้ย
ยากส์	ยุ่นปี	แย็บ	แย้ว
รู่	แร็ค	โรบินฮู้ด	ลือค
ฤทธิ์วิสาทักค	วัด	เวไล	สงกะสัย
เสถียรพัง	สวัดค	สะก๊ีบ	สะง่อม
สะเค็ฟ	สะเว็ป	สะแน้ว	สะแ่อง
แหงก	หมัคอัฟ เปอร์คัท	แหย้ว	แหล่ว
อันหยง	อาหย่อย	เอ็กเซอร์ไซส์	อองคอง
เอ๊ะ	แอนระแน้	แอ้ว	ฮือโร
ฮือโรปากหมา	ฮี้กับ	โฮกบีน	

ส่วนคำสแลงกลุ่มที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 พบว่า ยังอาจแยกออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีการระบุว่าเป็นภาษาปาก และให้ความหมายอย่างภาษาปากไว้ ซึ่งก็มีลักษณะเป็นความหมายเชิงสแลง คือ มีชีวิตชีวา มีสีสัน คลกขบขัน มีระยะเวลาสั้นและใช้ชั่วคราว นั่นเอง จะเห็นได้ว่า เราอาจจะพิจารณาจัดให้คำซึ่งเป็นที่ยอมรับจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 แล้วว่าเป็นภาษาปาก เป็นคำที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่าภาษามาตรฐานนั้น เป็นคำสแลง ซึ่งสภาพความเป็นสแลงของคำ กำลังได้รับการยอมรับให้ใช้ได้มากขึ้น เป็นการแสดงว่ากำลังจะมีการเปลี่ยนจากคำสแลงในภาษามาตรฐาน คำเหล่านี้จึงได้รับการรวบรวมไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ซึ่งถ้าให้นิยามข้อที่ 3 ในท้ายบทที่ 2 ที่กล่าวว่า คำสแลงเป็นคำที่มีระยะเวลาไม่นาน ซึ่งมักจะเลิกใช้

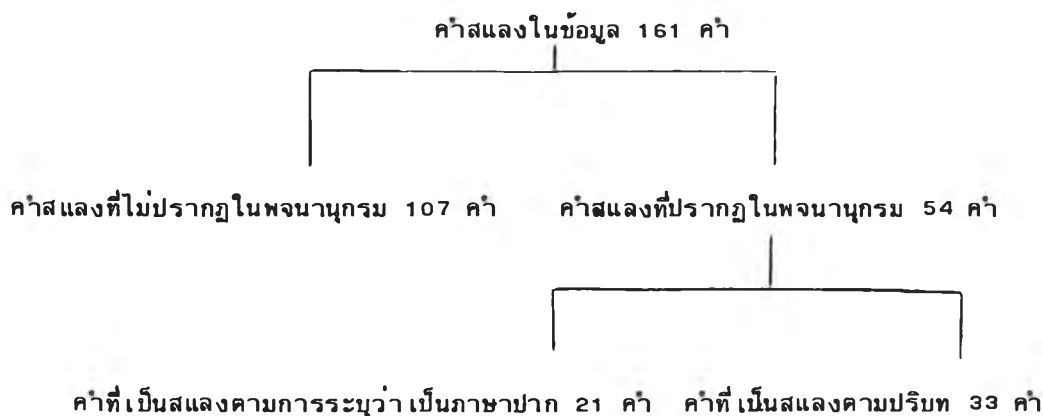
ไปเพราะหมดความนิยมหรือมีการยอมรับจนเป็นภาษามาตรฐาน มาพิจารณาร่วมกันก็อาจกล่าวได้ว่า คำสแลงเหล่านี้อาจจะกำลังจะสูญความ เป็นสแลงไปเพราะกาลเวลา คำสแลงในกลุ่มนี้พบว่ามี เป็น จำนวน 21 คำ ได้แก่

กำ	ไซลาน	คุย	จวก
ช่วย	คะบั้งคะบัน	คะลอน	ไต่
บู๊	บ้อม	บั๊กโกรก	บานตะโก้
บาน เบอะ	ฝัด เส้น	ฟลิกกิกกือ	เม้ม
สวาปาม	หมู	หล่อ	เอวัง
เซงช่วย			

ส่วนคำสแลงประเภทนี้ในอีกกลุ่มหนึ่งนั้น เป็นกลุ่มที่ไม่มีการระบุว่าเป็นภาษาปาก ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบความหมายของคำเหล่านี้ที่พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ให้ไว้ และความหมายที่ผู้วิจัยตีความได้ในปริบท ซึ่งเป็นความหมายเชิงสแลงและเป็น เกณฑ์ให้ผู้วิจัยรวบรวมคำเหล่านี้ไว้ในข้อมูล การ เปรียบเทียบนี้ทำให้มองเห็นความแตกต่างของความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และความหมายที่ตีความได้ในปริบท ซึ่งทำให้อาจสรุปได้ว่า คำสแลงในกลุ่มนี้นั้น เป็นคำสแลงชั่วคราวหรือคำสแลงไม่แท้ ซึ่งได้ความหมายเชิง สแลงจากปริบทและ เป็นคำแสลงตามการใช้ (slang usage) พบคำสแลงในกลุ่มนี้เป็นจำนวน 33 คำ ได้แก่

กระจุ่มกระจิม	กระคอน	กระ दें	กาวใจ
กั้น	ขย่ำขยี้	ขยุกขยู	โขยก
จิกจี้	คั้น	คกสะ เกิด	ตี
บานทะโรด	ปู่	ปู่หนัง เหนียว	พัด
หันปปลอม	รำป้อ	ลูก เจย	ลูก เคียว
ลูกอืด	ลูกฮืด	สามทหาร เสือ	สี่ เขียว
หงาย เก้ง	หงอย	หน่อ	เหนียว
หนับ	หนืด	หนุบ	แหยม
อา			

อาจจะสรุปได้ว่า เกณฑ์การปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ทำให้มองเห็นการจัดกลุ่มของคำสแลงทั้ง 161 คำ ได้เป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อยดังต่อไปนี้

จะเห็นได้ว่า คำสแลงที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม เป็นคำสแลงตามนิยามข้อที่ว่าด้วยการเป็นภาษาต่ำกว่ามาตรฐาน เช่นเดียวกับคำสแลงที่ปรากฏในพจนานุกรมและระบุว่าเป็นภาษาปาก แต่ภาษาปากเป็นกลุ่มคำที่กำลังมีความเปลี่ยนแปลงจากคำในภาษาต่ำกว่าภาษามาตรฐานไปเป็นคำในภาษามาตรฐาน ส่วนคำสแลงที่ปรากฏในพจนานุกรมแต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นภาษาปากนั้น เป็นคำในภาษามาตรฐาน

3.3 การจำแนกประเภทคำสแลงตามความสัมพันธ์ของรูปและความหมาย

จากการจำแนกประเภทคำสแลงตามเกณฑ์หมวดคำใน 3.1 และตามเกณฑ์การปรากฏในพจนานุกรมใน 3.2 ยังไม่สามารถทำให้เห็นลักษณะซึ่งเป็นคุณสมบัติที่น่าสนใจเฉพาะของคำสแลงได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้นำเอาลักษณะการสื่อความหมายเชิงสแลงที่แสดงถึงความมีชีวิตชีวา มีสีสัน คลุกขมข้น หรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้เกิดพลังภาษาขึ้นมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ขั้นต่อไป โดยพิจารณาว่าคำสแลงแต่ละคำสามารถให้ความหมายเชิงสแลงได้โดยรูปคำเอง หรือต้องพึ่งพาปริบท เกณฑ์นี้ทำให้สามารถจำแนกคำสแลงได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ คำสแลงแท้ ซึ่งรูปคำสแลงเองสื่อความหมายเชิงสแลงได้ กับคำสแลงไม่แท้ ซึ่งรูปคำเองไม่ใช่

คำสแลง แต่เกิดความหมายเชิงสแลงได้เพราะปฏิสัมพันธ์กับบริบท

3.3.1 คำสแลงแท้

ดังได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า คำสแลงประเภทนี้ให้ความหมายเชิงสแลงได้แม้จะปรากฏโดยลำพังก็ตาม จึงเป็นคำสแลงที่ไม่ต้องพึ่งบริบท

คำสแลงแท้ที่พบในข้อมูลเป็นจำนวน 146 คำ ได้แก่

กระจาย	กระจ๊กกระจ๊ก	กระจุ่มกระจุ่ม	กระจอกข้าว
กระชุ่น	กระดึกระด้า	กระดึกกระดึก	กระดึกระดึ
กระเค้ง	กระโตะโป๊ะเซะ	กระทอก	กระมุ่มกระมุ่ม
กระหีบ	กรีกกรอง	กะลืบก๊ีบ	กัลล
ก่า	ก่า	กาวใจ	ก๊ีบก๊าย
กั้น	แกกกัก	ขยำขยี้	ขยุกขยึ
โขยก	เขวียง	เง่า	เง้ง
จิกจี้	จวก	จวบ	จิด
จับจ้อย	จิกกระค้อย	จู้จูกู้	เจ้ง
เจ้งกระเบ้ง	เจ้งเบ้ง	จ้อหว่า	ชวย
ชะ	ชี่	ชี้ย่าบัก	ชี่หยง่าบัก
ของสคาร์ท	แซ่ด	โซะ	ดัมเบิ้ลเง้ง
เค็ดสะบอเจ้	เคอะบักจิว	คะกี้	ค๊ะคั้งโหม่ง
คะบ๊ะคะบัน	คะลิดคืดซิ่ง	คะหาก	คัม
คิสคิค	คิ่นเคิ้ลล์	คูหรัคคูแหร	เค้นฟูคเวีร์ค
แคว	ไค้	ทรงพระเบลอ	ทู้ชี่
นึ่งเนียบ	น้อม	บักโกรก	บ๊ะเรียมเท็ม
บ๊ะละซิม	บักเสื่อ	บานคะโก้	บานทะโรค
บานเบอะ	บั้ง	บั้นปะล่าบั้นบั้น	บ๊ะคัมเท่ง
บ๊ะคัมโท่น	บ่า	บ่าว	บู่หนั่งเหนียว

เป๊ะ	บ็อกซ์บ็อก	โปเซ็ง	โป๊ะเซะ
ผัดเส้น	ฝลล์	ฟลิกก๊กกือ	ฟัด
ฟามหมาย	ฟุสต้อป	มะ	มันส์
ม่วนซื่น	เม้ม	ย้วย	โย้ย
ยากส์	ยุ่นปี	แย็บ	แย้ว
ร่าบ้อ	รุ้	แร็ค	โรบินฮู้ด
ลือค	ลูกเฉย	ลูกเคียว	ลูกฮิด
ลูกฮิด	ฤทธิวิสาหกัค	วิด	เวไล
สงกะสัย	เสถียรพัง	สวาปาม	สวัดัด
สะก๊ีบ	สะง่อม	สะเค็ดฟ	สะเว็บ
สะแว็บ	สะแอ้ง	สามทหารเสือ	หงายแก้ง
หงอย	هنگก	หนับ	หนิด
หนุบ	หมัคอัฟ เปอร์คัท	แหยม	แหย้ว
แหล่ว	อันหยัง	อาหย่อย	เอวัง
เอ็ก เซอร์ไซส์	อองคอง	เอ๊ะ	แอนระแน้
แอ้ว	ฮี้โร่	ฮี้โร่ปากหมา	ฮี้ก๊ีบ
เฮงชวย	โฮกบ๊ีบ		

คำแสดงประเภทยี้มีที่มาต่าง ๆ กัน ซึ่งทำให้จำแนกได้เป็น 6 ประเภท ดังต่อไปนี้

- ก. คำเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธี 36 คำ
- ข. คำพวน 3 คำ
- ค. คำยืม 21 คำ
- ง. คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ 14 คำ
- จ. คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง 49 คำ
- ฉ. คำประสมขึ้นใหม่ 23 คำ

3.3.1.1 คำ เปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธี

คำแสดงประเภที่มีที่มาจากคำ เปลี่ยนเสียงหรืออักขรวิธีของคำในภาษามาตราฐาน เมื่อเปลี่ยนเสียงไปแล้ว รูปคำใหม่/ที่ปรากฏจะให้ความหมายเชิงสแลง คำสแลงประเภทนี้แบ่งออกเป็น 3 แบบได้แก่

3.3.1.1.1 คำ เปลี่ยนเสียงด้วยการขอยืม เสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำจากภาษาต่างประเทศ พบเป็นจำนวน 2 คำ ได้แก่ มันส์ (มัน) ยากส์ (ยาก) จากคำแสดงทั้ง 2 คำนี้พบ "ส์" ซึ่งคงจะได้อิทธิพลจาก หน่วย พหูพจน์ -s ในภาษาอังกฤษ ~~ที่นำมาใช้~~ เพื่อเป็นปริมาณหรืออัตราที่เพิ่มขึ้นจากรูปคำเดิม

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. มันส์ (มัน)

ตัวอย่างข้อมูล : ...ไม่แะแสะความล้มจมของราชฎรมันส์คืนะ

(คอลัมน์ ศรีสุล เติลนิวัส จับบวันที่ 15 ธันวาคม 2528)

มันส์ มาจากคำว่า มัน ซึ่งหมายความว่า "ก. ชวนให้ทำ อยากทำ" โดยการเติม ส์ เพื่อให้ดูเหมือนว่ามีพยัญชนะท้ายควบกล้ำ /ns/ เหมือนคำในภาษาอังกฤษเมื่อมีการเติมเสียง /s/ ที่พยัญชนะท้าย เพื่อเปลี่ยนความหมายให้เป็นพหูพจน์ ในบริบทนี้ มันส์ เกิดความหมายเชิงอารมณ์ขึ้นว่า "อยากทำอย่างมาก"

ข. ยากส์ (ยาก)

ตัวอย่างข้อมูล : บางส่วนกำลังอยู่ในเรือ หวังว่าเพื่ออเมริกาจะผ่อนผันให้

แต่คงจะยากส์

(คอลัมน์ ศรีสุล เติลนิวัส จับบวันที่ 23 ตุลาคม 2528)

ยากส์ มาจากคำว่า ยาก ซึ่งหมายความว่า "ก. ลำบาก ไม่สะดวก ไม่ง่าย" โดยการเติม ส์ เพื่อให้ดูเหมือนว่ามีพยัญชนะท้ายควบกล้ำ/ks/ เหมือนคำในภาษาอังกฤษเมื่อมีการเติมเสียง /s/ ที่พยัญชนะท้าย เพื่อเปลี่ยนความหมายให้เป็นพหูพจน์ ในบริบทนี้ ยากส์ เกิดความหมายเชิงอารมณ์ขึ้นว่า "ลำบากอย่างมาก"

3.3.1.1.2 คำ เปลี่ยนเสียงและอักษรวิธีตามการออกเสียงของผู้พูด
ภาษาย่อยบางกลุ่ม เช่น วยรूं คนชนบททางถิ่น คนที่ได้รับการศึกษาดำ เด็กหัดพูด คนจีนพูดภาษาไทย
ไม่ชัดเจน และผู้แสดงนาฏคนตรีหรือร้องลิเกให้เพี้ยนเสียง พบคำสแลงประเภทนี้ 20 คำ ได้แก่

กระเจาย	กระตุ้กระตุ้	กริกกรอง	กัลล์
กำ	เขวียง	จืด	ชะ
ตะกั	ตะหาก	คีน เคิ้ลล์	ป่าว
โปเซ็ง	ฝลล์	ฟามหมาย	มะ
แย้ว	รूं	แหล่ว	อาหย่อย

คำเหล่านี้สามารถจำแนกตามการออกเสียงและอักษร-
วิธีของผู้พูดภาษาย่อยบางกลุ่ม ได้ 6 กลุ่ม ดังกล่าวไปแล้วข้างต้นดังต่อไปนี้

3.3.1.1.2.1 กลุ่มวยรूं พบเป็นจำนวน 5 คำ
ได้แก่

ชะ (เสียว)	ตะหาก (ต่างหาก)	มะ (อเมริกัน-มะกัน)
รूं (รूं)	แหล่ว (แล้ว)	

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ตะหาก (ต่างหาก)

ตัวอย่างข้อมูล : ไม่ใช่รัฐบาลหอกนะ ชั่ว.....ตะหากละ

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 พฤศจิกายน
2528)

จะเห็นได้ว่า ตะหาก เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้ายและสระในคำว่า
ต่างหาก

จากเสียงพยัญชนะ /ต/ และสระ /า:/ เป็นเสียงพยัญชนะ /-/
และสระ /a/

และในบริบทนี้ ตะหาก มีความหมายว่า “ว. อีกส่วนหนึ่ง อีกแผนกหนึ่ง”
ซึ่งก็ใกล้เคียงกับความหมายของคำว่า ต่างหาก
การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบ
ออกเสียงสั้น ๆ

ข. รู่ (รู่)

ตัวอย่างข้อมูล : ปู่จึงต้องคิดเครื่องช่วย ฟังเสียงเอาไว้ในรู่
(คอลัมน์ สำนักข่าวทั่วเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 พฤษภาคม
2528)

ในบริบทนี้ รู่ เกิดจากการ เปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ในคำว่า รู่ จากเสียง
วรรณยุกต์จัตวา เป็นเสียงวรรณยุกต์โท

และ รู่ อาจตีความหมายได้ว่า “น. ช่องของหู” ซึ่งก็ใกล้เคียงกับความหมาย
ของคำว่า รู่

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มวัยรุ่น เพื่อล้อเลียน
ให้เกิดความสนุกสนาน

3.3.1.1.2.2 กลุ่มคนชนบทบางถิ่น พบเป็นจำนวน

3 คำ ได้แก่

กรีกกรอง (ตริกตรอง) เขวี้ยง (ขว้าง) ตะกี้ (ตะกี้)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. กรีกกรอง (ตริกตรอง)

ตัวอย่างข้อมูล : ... เขาวนได้กลับไปนอนใช้หัว.... กรีกกรองว่า
(คอลัมน์ สำนักข่าวทั่วเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม
2528)

ในบริบทนี้ กรีกกรอง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า ตริกตรอง
จากเสียงพยัญชนะ /t/ ออกเสียง /k/

และ กรีกกรอง อาจใช้ความหมายได้ว่า "ก. ไคร่ครวญ คิดทบทวน"

ซึ่งใกล้เคียงกับคำว่า ครีกตรง

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มคนชนบททางถิ่น
ที่คุ้นเคยกับการออกเสียงพยัญชนะต้น /t/ เป็น /k/ เมื่อควบกล้ำกับ /r/

ข. เขวี้ยง (ขว้าง)

ตัวอย่างข้อมูล : "เสธ พล"ต้องถูกเขวี้ยงทิ้งออกมากสิ่งหล่น ๆ ในครั้งนี้
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 พฤษภาคม
2528)

คำว่า เขวี้ยง อาจตีความหมายได้ว่า "ก. เอี้ยวตัว เบี่ยงแขนไปข้างหลังแล้ว
ชดสิ่งที่อยู่ในมือออกไปโดยแรง" ซึ่งใกล้เคียงกับคำว่า ขว้าง

การ เป็นสแลง เกิดจากการ เลียนเสียงของคนชนบททางถิ่นที่คุ้นเคยกับการใช้คำว่า
เขวี้ยง แทน ขว้าง

3.3.1.1.2.3 กลุ่มคนที่ได้รับการศึกษาคำ พบ เป็น

จำนวน 1 คำ ได้แก่ ฟามหมาย (ความหมาย)

ฟามหมาย (ความหมาย)

ตัวอย่างข้อมูล : ป๋า เปรมสบคาบีก เสืออย่างมีฟามหมายอีกครั้ง

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 กันยายน
2528)

ในบริบทนี้ ฟามหมาย เกิดจากการ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า

ความหมาย จากเสียงพยัญชนะ /khw/ เป็นเสียง /f/

และ ฟามหมาย อาจตีความหมายได้ว่า "น. ลักษณะที่สำคัญ"

ซึ่งใกล้เคียงกับคำว่า ความหมาย

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มคนที่ได้รับการศึกษา
คำ ซึ่งมักออกเสียงคำควบกล้ำไม่ค่อยได้ จึงใช้เสียงที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

3.3.1.1.2.4 กลุ่มเด็กหัดพูด พบเป็นจำนวน 4 คำ ได้แก่

ท่า (กว่า) จืด (นืด) แ้ว (แล้ว) อาหย่อย (อร่อย)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. แ้ว (แล้ว)

ตัวอย่างข้อมูล : ที่ประชุมพิจารณาผ่านไป เสร็จ เรียบร้อยแ้ว

(คอลัมน์ เซซาธิปไตย เคลินิวส์ ฉบับวันที่ 13 สิงหาคม 2528
แทน 11 สิงหาคม 2528)

ในบริบทนี้ แ้ว เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า แล้ว จากเสียง
พยัญชนะ /l/ เป็นเสียง /j/

และ แ้ว อาจตีความหมายได้ว่า "ว. ผ่านไป" ซึ่งใกล้เคียงกับความ
หมายของคำว่า แล้ว

การ เป็นสแลงจึงเกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของ เด็กหัดพูด ซึ่งจะใช้
เสียงที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

ข. อาหย่อย (อร่อย)

ตัวอย่างข้อมูล : กินอาหาร เย็นเย็น มันก็ไม่อาหย่อยชะด้วย

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 15 มกราคม
2528)

ในบริบทนี้ อาหย่อย เกิดจากการ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น และสระในคำว่า
อร่อย จากเสียงพยัญชนะ /r/ เป็นเสียง /j/ และจากเสียงสระ /a/
เป็นเสียง /a:/

และ อาหย่อย อาจตีความหมายได้ว่า "ก. มีรสดี" ซึ่งใกล้เคียงกับความหมาย
ของคำว่า อร่อย

การ เป็นสแลงจึงเกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของ เด็กหัดพูด ซึ่งจะใช้
เสียงที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

3.3.1.1.2.5 กลุ่มคนจีนพูดภาษาไทยไม่ชัด เจน พบ เป็น

จำนวน 2 คำ ได้แก่ บ่าว (เปล่า) ไปเซ็ง (เปอร์เซ็นต์)

ก. ป๋าว (เปล่า)

ตัวอย่างข้อมูล : รายการปลูกขวัญของป่าหรือป๋าวก็ไม่รู้

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 21 พฤศจิกายน 2528)

ในบริบทนี้ ป๋าว เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในคำว่า เปล่า จากเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /pl/ เป็นเสียง /p/

และ ป๋าว อาจตีความหมายได้ว่า "คำปฏิเสธ : ไม่ใช่อย่างสิ่งนั้น"

ซึ่งใกล้เคียงกับความหมายของคำว่า เปล่า

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของคนจีนที่พูดภาษาไทย ไม่ชัดเจน

ข. โปเซ็ง (เปอร์เซ็นต์)

ตัวอย่างข้อมูล : คร.กมล ทองธรรมชาติ อู้อูบอิบ ออกมาว่า แหมมา

70 โปเซ็ง ก็ดิถมไปแล้ว

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 1 พฤศจิกายน 2528)

ในบริบทนี้ โปเซ็ง เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้ายและสระในคำว่า

เปอร์เซ็นต์ จากเสียงพยัญชนะ /n/ เป็นเสียง /ŋ/ และจากเสียงสระ /ɛ:/ เป็นเสียง /o:/

และ โปเซ็ง อาจตีความหมายได้ว่า "น. จำนวนที่เทียบเป็นส่วนร้อยหรือ ร้อยละ" ซึ่งใกล้เคียงกับความหมายของคำว่า เปอร์เซ็นต์

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของคนจีนที่พูดภาษาไทย ไม่ชัดเจน

3.3.1.1.2.6 กลุ่มผู้แสดงนาฏดนตรีหรือร้องลิเกให้

เพี้ยนเสียง พบเป็นจำนวน 5 คำ ได้แก่

กระจ่าย (กระจาย) กระตุ๊กกระตึก (กระตุกกระตึก) กัลล์ (กัน)

คีนเคิ้ลล์ (คีนเค้น) คิลล์ (คีน)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. กระเจาย (กระจาย)

ตัวอย่างข้อมูล : ผู้สื่อข่าวสำนักข่าว ร้องว้ายใจหายวายยิ่งกว่า เห็นกุหลาบ

กลีบ กระเจาย

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 1 พฤษภาคม

2528)

ในบริบทนี้ กระเจาย เกิดจากการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในคำว่า กระจาย

จากเสียงวรรณยุกต์เอก เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี

และ กระเจาย อาจตีความหมายได้ว่า "ก. ทำให้แพร่หรือแตกแยกออกจากกัน"

ซึ่งใกล้เคียงกับความหมายของคำว่า กระจาย

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มผู้แสดงนาฏคนตรีหรือ

ร้องลิเกให้เพี้ยนเสียง เพื่อความสนุกสนาน

ข. กัลล (กัน)

ตัวอย่างข้อมูล : ลองสืบดูก็แล้วกัลล??

(คอลัมน์ พระมะ เทลเถติก ดาวสยาม ฉบับวันที่ 1 กันยายน 2528)

ในบริบทนี้ กัลล เกิดจากการ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้ายในคำว่า กัน จากเสียง

พยัญชนะ /ก/ เป็นเสียง /ล/

และ กัลล อาจตีความหมายได้ว่า "ว. คำประกอบท้ายกริยาของผู้กระทำ

ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป แสดงการกระทำร่วมกัน อย่างเดียวกัน หรือต่อกัน"

การ เป็นสแลงจึง เกิดจากการ เปลี่ยนเสียง ซึ่งอาจ เป็นของกลุ่มผู้แสดงนาฏคนตรี

หรือร้องลิเกให้เพี้ยนเสียง เพื่อความสนุกสนาน

3.3.1.1.3 คำเปลี่ยนเสียงบางเสียงในพยางค์ หรือคำที่มีการ เดิม

พยางค์ การ เปลี่ยนเสียงในลักษณะนี้ เพราะผู้ใช้ต้องการ เปลี่ยนเสียง เพียง เพื่อให้การออกเสียงของคำเปลี่ยนไป ในกรณีนี้จะเห็นว่าความเป็นสแลง เกิดจากความแปลกไปในการออกเสียง ส่วนความหมายของคำสแลงจะคล้ายความหมายเดิม แต่ต่างไปเฉพาะเรื่องพ้องภาษาเท่านั้น ดังนั้นความหมายเชิงสแลงจึงเกิดจากความแปลกไปในการออกเสียง ซึ่งได้แก่การ เปลี่ยนเสียงสระเสียงพยัญชนะ และการ เดิมพยางค์ พบคำสแลงประเภทนี้เป็นจำนวน 14 คำ ได้แก่

กระจับกระจับ (จุ่มจุ่ม)	จีเง่า (โง่เง่า)	เงิง (งง)	บานตะโก้ (บาน)
บานทะโรค (บาน)	บานเบอะ (บาน)	ย้วย (ย้าย)	โย้ย (ย้าย)
พิลึกกึกกือ (พิลึก)	แร๊ด (แรด)	เวไล (เวลา)	สงกะสัย (สงสัย)
เสถียรหัง (เสถียรภาพ)	แอนระแน้ (แอน)		

คำเหล่านี้สามารถจำแนกตามการ เปลี่ยน เสียงบาง เสียงในพยางค์ได้ดังต่อไปนี้

3.3.1.1.3.1 คำเปลี่ยนเสียงสระ พบ เป็นจำนวน

4 คำ ได้แก่

จีเง่า (โง่เง่า) เงิง (งง) ย้วย (ย้าย) โย้ย (ย้าย)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. จีเง่า (โง่เง่า)

ตัวอย่างข้อมูล : อุตัย พิมพ์ใจชน ประธานสภาผู้แทนราษฎรพรรคความจีเง่า
(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 30 กรกฎาคม 2528
แทน 29 กรกฎาคม 2528)

ในบริบทนี้ จีเง่า มาจากคำว่า โง่เง่า ซึ่งมีการ เปลี่ยนแปลงเสียงสระ /o:/
เป็น /i:/ และอาจตีความหมายได้ว่า "น. ความไม่รู้ ไม่เข้าใจ"

ข. โย้ย (ย้าย)

ตัวอย่างข้อมูล : "...ประกิด อุดตะโม่ด" ซึ่งโย้ย เข้ามาเป็นรองปลัดมหาดไทย
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 25 กันยายน 2528)

ในบริบทนี้ โย้ย มาจากคำว่า ย้าย ซึ่งมีการ เปลี่ยนแปลงเสียงสระ /a:/ เป็น
/o:/ และอาจตีความหมายได้ว่า "ก. เปลี่ยนที่"

3.3.1.1.3.2 คำเปลี่ยนทั้งเสียงสระและพยัญชนะ พบ

เป็นจำนวน 2 คำ ได้แก่ เวไล (เวลา) เสถียรหัง (เสถียรภาพ)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. เวไล (เวลา)

ตัวอย่างข้อมูล : หนึ่ง บัดนี้ก็จวนเวไลใกล้เวลาจะเลือกตั้ง

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม 2528)

ในบริบทนี้ เวไล มาจากคำว่า เวลา ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ /a:/ เป็น /a/ และจากไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย เป็น /j/ และอาจตีความหมายได้ว่า "น. ชั่วขณะความยาวนานที่มีอยู่หรือ เป็นอยู่ โดยนิยามกำหนดขึ้นเป็นครู่ คราว วัน เดือน ปี เป็นต้น" และเรียกได้ว่า เวไล เป็นคำคู่ของคำว่า เวลา

ข. เสถียรพัง (เสถียรภาพ)

ตัวอย่างข้อมูล : เสถียรภาพ - เสถียรพัง พรรคการเมืองร่วมทำเนียบอยู่กับป่า

(คอลัมน์ ศรีสุล เกลนิวิส ฉบับวันที่ 7 เมษายน 2528)

ในบริบทนี้ เสถียรพัง มาจากคำว่า เสถียรภาพ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะท้าย /p/ เป็น /ŋ/ และเสียงสระ /a:/ เป็น /a/ และอาจตีความหมายได้ว่า "น. ความไม่มั่นคง" และเรียกได้ว่า เสถียรพัง เป็นคำคู่ของคำว่า เสถียรภาพ

ในข้อมูลพบคำที่น่าสนใจคือคำว่า แรด ในตัวอย่างข้อมูลว่า "จำจะลาออกจากราชการ... เสียให้รู้แล้วรู้แรด??" (คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม 2528) คำว่า แรด /rɛt/ อาจมีที่มาจากคำว่า แรด /rɛt/ ซึ่งจะเห็นได้ว่าใช้เสียงวรรณยุกต์โทเหมือนกัน แต่คำว่า แรด ผู้เขียนคอลัมน์ใช้ไม้เอก เพื่อเปลี่ยนอักขรวิธีให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนต้องการให้อ่านออกเสียงให้สั้นกว่าปกติ เป็นการสื่อความหมายเชิงสแลงให้คำนี้มีชีวิตชีวา มีสีสัน และมีพลังภาษาขึ้น

3.3.1.1.3.3 คำเปลี่ยนเสียงโดยการเติมพยางค์

พบเป็นจำนวน 7 คำ ได้แก่

กระจ่มกระจิม (จุ่มจิม) บานตะโก้ (บาน) บานทะโรค (บาน) บานเขอะ (บาน)
พิลึกกึกกือ (พิลึก) สงกะสัย (สงสัย) แอนระแน (แอน)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. สงกะสัย (สงสัย)

ตัวอย่างข้อมูล : อ้าว...ทำไมละ "กระจอกข้าว" สงกะสัย

(คอลัมน์ เฮฮาธิปไตย เติลนิวิสัย ฉบับวันที่ 8 มกราคม 2528)

ในบริบทนี้ สงกะสัย มาจากคำว่า สงสัย โดยเพิ่มพยางค์ กะ เข้าไป ในคำว่า สงสัย ซึ่งหมายความว่า "ก. อาการที่ไม่แน่ใจ อยากรู้อยากเห็น"

จะเห็นได้ว่าลักษณะสแลงที่เกิดขึ้นในกรณีนี้เกิดจากเสียงของคำที่เปลี่ยนไป ซึ่งทำให้เกิดความหมายเชิงอารมณ์แต่ความหมายเชิงสาระยังเหมือนเดิม

ข. แอนระแน (แอน)

ตัวอย่างข้อมูล : ขบวนการวิ่งก็แอนระแนลงสนาม

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 25 กันยายน 2528)

ในบริบทนี้ แอนระแน มาจากคำว่า แอน โดยเพิ่มพยางค์ ระแน เข้าไปหลัง แอน ซึ่งหมายความว่า "ก. พากันค่อย ๆ ไปอย่างไม่มั่นคงนัก"

จะเห็นได้ว่าลักษณะสแลงที่เกิดขึ้นในกรณีนี้เกิดจากเสียงของคำที่เปลี่ยนไป ซึ่งทำให้เกิดความหมายเชิงอารมณ์ แต่ความหมายเชิงสาระยังเหมือนเดิม

3.3.1.2 คำผวน

คำสแลงเหล่านี้มีลักษณะที่บอกได้ว่าการสลับองค์ประกอบของพยางค์ไปจากคำที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ตามการเล่นภาษาที่เรียกว่า การผวนคำ คำสแลงประเภทนี้พบว่ามีจำนวน 3 คำ ได้แก่คำว่า

ยุ่นปี (ยุ่นุ่น)

ฤทธิวิสาหกิด (รัฐวิสาหกิจ)

สวีตค (สวีตตี้)

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ย่นปี (ญี่ปุ่น)

ตัวอย่างข้อมูล : รมช.ประภาส ลิ้มปะพันธ์ หัวไปอ่านให้ย่นปีฟัง??

(คอลัมน์ ศรีสุล เกลินิวส์ ฉบับวันที่ 8 สิงหาคม 2528

แพน 7 สิงหาคม 2528)

ในบริบทนี้ ย่นปี มาจากคำว่า ญี่ปุ่น ซึ่งหมายความว่า "น. คนเชื้อชาติญี่ปุ่น"

ย่นปี /jɯnpì:/ มาจาก ญี่ปุ่น /jì:pun/

จะเห็นได้ว่าการสลับที่เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ระหว่างพยางค์หน้าและพยางค์หลัง

ข. ฤทธิ์วิสาหัก (รัฐวิสาหกิจ)

ตัวอย่างข้อมูล : รัฐวิสาหกิจ ฤทธิ์วิสาหัก... "ศรีสุล" ยินดีที่ "ป่า" เปรมปลง
เสียชีวิต

(คอลัมน์ ศรีสุล เกลินิวส์ ฉบับวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2528)

ในบริบทนี้ ฤทธิ์วิสาหัก มาจากคำว่า รัฐวิสาหกิจ ซึ่งหมายความว่า

"น. กิจการที่รัฐ เป็นผู้ลงทุนหรือถือหุ้นข้างมาก"

ฤทธิ์วิสาหัก /rítwisa:hakat/ มาจาก รัฐวิสาหกิจ
/ratwisa:hakit/

จะเห็นได้ว่าการสลับที่เสียงสระระหว่างพยางค์แรกและพยางค์ท้าย ส่วนองค์ประกอบอื่นในพยางค์อื่น ๆ นั้นคงเดิม

ค. สวีคัด (สวัสดิ)

ตัวอย่างข้อมูล : สวีคัด สวัสดิงานอย่างนี้...

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 21 มีนาคม 2528)

ในบริบทนี้ สวีคัด มาจากคำว่า สวัสดิ ซึ่งหมายความว่า "น. คำทักทายเมื่อพบกัน"

สวีคัด /sawì:dət/ มาจาก สวัสดิ /sawət̚dì:/

จะเห็นได้ว่าการสลับที่เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ระหว่างพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 ส่วนพยางค์แรกนั้นคงเดิม

3.3.1.3 คำยืม

คำสแลงที่จัดอยู่ในประเภทนี้เป็นคำที่สามารถสืบทอดไปได้ว่ามีที่มาเป็นคำยืม จากภาษาต่างประเทศหรือภาษาไทยถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยถิ่นกลาง ในลักษณะดังต่อไปนี้

3.3.1.3.1 คำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศ

3.3.1.3.1.1 คำยืมภาษาจีน หมายถึง คำที่ยืมมา

จากภาษาจีน แล้วนำมาใช้ในประโยคข้อมูล พบเป็นจำนวน 8 คำ ได้แก่

กำ	กั้น	ช่วย	ชี่
ได้	บูชี่	ป๋า	เฮงช่วย

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ชี่

ตัวอย่างข้อมูล : อ เมริกากับไทยไม่ใช่อื่นไกลเราเพื่อนชี่กัน

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 18 มกราคม 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ชี่ นี้หมายถึง "ก. คาย"

ในที่นี้ก็ใช้ในความหมาย เช่นนั้น เพียงแค่ให้ความมีชีวิตชีวาและทำให้ความหมายของคำนี้ มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้น

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

อ เมริกากับไทยไม่ใช่อื่นไกลเราเพื่อนคายกัน

ข. ช่วย

ตัวอย่างข้อมูล : ลูกเพื่อนปล่อยข่าวให้เป็น "ประสิทธิ์" ให้ช่วย เล่น

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 5 กรกฎาคม 2528)

คำว่า ช่วย โดยปกติหมายความว่า "(ภาษาปาก) ว. เคราะห์ร้าย อับโชค (จีน)"

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ลูกเพื่อนปล่อยข่าวให้เป็น "ประสิทธิ์" ให้

เคราะห์ร้าย เล่น

ค. ไค้

ตัวอย่างข้อมูล : อาจได้ฤกษ์ปลดแอกการค้ำย่นปีกันทั้งหมดเรากลบไค้นี้อยู่
(คอลัมน์ ศรีสุล เกลินิวส์ ฉบับวันที่ 8 สิงหาคม 2528
แทน 7 สิงหาคม 2528)

คำว่า ไค้ โดยปกติหมายความว่า "(ภาษาปาก) น. กลเม็ด, ทีเด็ด, ความลับ, เจตนาแท้จริง ซึ่งซ่อนเร้นไว้, ใ้ตัวสำคัญ ซึ่งปิดไว้ไม่ให้คู่แข่งรู้ (จีน)"
ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

อาจได้ฤกษ์ปลดแอกการค้ำย่นปีกันทั้งหมดเรากลบความลับ
นี้อยู่

3.3.1.3.1.2 คำยืมภาษาอังกฤษ หมายถึง คำที่ยืม

มาจากภาษาอังกฤษ แล้วนำมาใช้ในประโยคข้อมูล พบเป็นจำนวน 6 คำ ได้แก่

ฟูลสตอป	แย็บ	โรบินฮู้ด	ลือค
เอ็กเซอร์ไซส์	ฮีโร่		

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ฟูลสตอป

ตัวอย่างข้อมูล : ชักไซ้ถาม เป็น เรื่องยาว เที้ยดไม่มีฟูลสตอป

(คอลัมน์ เฮฮาธิปไตย เกลินิวส์ ฉบับวันที่ 12 สิงหาคม 2528
แทน 11 สิงหาคม 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ฟูลสตอป นี้มีที่มาจากคำว่า fullstop ซึ่งหมายถึง
"น. เครื่องหมายจบประโยคภาษาอังกฤษ"

ในที่นี้ก็ใช้ในความหมาย เช่นนั้นเพียงแต่ให้ความรู้สึกขี้วิตชีวา และทำให้ความหมาย
ของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้น

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ชักไซ้ถาม เป็น เรื่องยาว เที้ยดไม่มีการหยุด

ข. แย็บ

ตัวอย่างข้อมูล : "... สมัคร" ได้แย็บ ๗ เกี่ยว "...จำลอง"

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัว เขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 พฤศจิกายน 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า แย็บ นี้มีที่มาจากคำว่า jab ซึ่ง ในวงการมวยหมายถึง "ก. ชก ออกไปตรง ๆ และชกหมัดกลับโดยเร็ว เพื่อลองเชิง"

ในที่นี้จะเห็นว่าความหมาย เปลี่ยนไปจากเดิม

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

"... สมัคร" ได้ลองเชิง เกี่ยว "...จำลอง"

ค. เอ็กเซอร์ไซส์

ตัวอย่างข้อมูล : "ศรีสุล" ตั้งชื่อให้ใหม่เป็น "ปีประชาธิปไตย" เพราะได้

เอ็กเซอร์ไซส์ทุกระยะ ๗

(คอลัมน์ ศรีสุล เคลินิวส์ ฉบับวันที่ 16 ตุลาคม 2528
 แทน 15 ตุลาคม 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า เอ็กเซอร์ไซส์ นี้มีที่มาจากคำว่า exercise ซึ่งหมายถึง "ก. ออกกำลังกาย"

ในที่นี้จะเห็นว่าความหมาย เปลี่ยนไปจากเดิม

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

"ศรีสุล" ตั้งชื่อให้ใหม่เป็น "ปีประชาธิปไตย" เพราะได้ใช้กำลัง
ข่มขู่ทุกระยะ ๗

3.3.1.3.1.3 คำยืมภาษาบาลี-สันสกฤต หมายถึง

คำที่ยืมมาจากภาษาบาลี-สันสกฤต แล้วนำมาใช้ในประโยคข้อมูล พบเป็นจำนวน 1 คำ ได้แก่ เอวัง
 ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

เอวัง

ตัวอย่างข้อมูล : มันก็แค่ธุรกิจการเมืองอย่างหนึ่งเท่านั้น เอวัง....

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 21 พฤษภาคม 2528)

คำว่า เอวัง โดยปกติหมายความว่า "ก. จบ, ทมหสิ้น"

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

มันก็แค่ธุรกิจการ เมืองอย่างหนึ่ง เท่านั้น จบ....

3.3.1.3.2 คำยืมที่มาจากภาษาถิ่น พบว่า มาจากภาษาไทยถิ่น เหนือ
แล้วนำมาใช้ในประโยคข้อมูล เป็นจำนวน 5 คำ ได้แก่

โชะ	ม่วนซื่น	อันหยัง	อองคอง
แอ้ว			

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ม่วนซื่น

ตัวอย่างข้อมูล : บำ เสริมของข้าพเจ้า ก็ม่วนซื่น...ดีกว่าเก่า เป็นอันมาก

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 26 พฤศจิกายน
2528 แทน 25 พฤศจิกายน 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ม่วนซื่น ซึ่งหมายถึง "ก. สนุกสนานเพลิดเพลิน"

ในที่นี้ก็ใช้ในความหมายเช่นนั้น เพียงแต่ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความ
หมายของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้น

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

บำ เสริมของข้าพเจ้า ก็สนุกสนาน...ดีกว่าเก่า เป็นอันมาก

ข. อองคอง

ตัวอย่างข้อมูล : พลเอก เสริม ณ นคร แก้มยังแดงอองคองอยู่อย่างเดิม

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 26 พฤศจิกายน
2528 แทน 25 พฤศจิกายน 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า อองคอง ซึ่งหมายถึง "ว. สีสดใส เปล่งปลั่ง"

ในที่นี้ก็ใช้ในความหมายเช่นนั้น เพียงแต่ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความหมาย
ของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้น

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

พลเอก เสริม ณ นคร แก้มยังแดงสดใสอยู่อย่างเดิม

ค. แอ่ว

ตัวอย่างข้อมูล : ป่าเปรม คิณสุลานนท์" ...จะไปแอ่ว

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 25 มกราคม
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า แอ่ว ซึ่งหมายถึง "ก. เทียวเล่นเพลินใจ"

ในที่นี้ก็ใช้ในความหมายเช่นนั้น เพียงแต่ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความหมาย
ของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้น

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

"ป่าเปรม คิณสุลานนท์" ...จะไปเทียว

อนึ่ง ในข้อมูลที่ได้พบคำซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการยืมข้ามสมัยนั้นคือ การนำคำ
พินสมัย (obsolete words) มาใช้ใหม่ มีเพียงคำเดียวคือคำว่า กระชุ่น ซึ่งเป็นคำที่ไม่ปรากฏ
ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 แต่ปรากฏในหนังสืออักษรวิธานศรับท์ของ
หมอปรีด เล พุทธศักราช 2416 ซึ่งเป็นพจนานุกรมไทยเล่มแรก คำสแลงประเภทนี้ผู้วิจัยพบเป็น
จำนวนเพียง 1 คำ ในข้อเท็จจริงอาจจะมีอีกแต่เท่าที่สืบได้พบเพียงคำเดียว จึง เป็นไปได้ว่าถ้า
คำบางคำในหมวดนี้อาจ เป็นคำพินสมัยที่ยังเฝ้าผู้กำหนดคำสแลงรู้จักจึงนำมาใช้ใหม่ แต่คนในปัจจุบัน
ไม่รู้จัก จึงพิจารณา เป็นคำสแลงไป

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

กระชุ่น

ตัวอย่างข้อมูล : ผู้สื่อข่าว...กระชุ่น แกลง...ต่อไปว่า...

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 1 กรกฎาคม
2528)

หนังสืออักษรวิธานศรับท์ ให้ความหมาย กระชุ่น ว่า"ก. อาการที่เดินเอาดิน
หรือเอามือคุนกระทั่งเอาให้รู้ตัว

แต่ในบริบทนี้ กระชุ่น อาจตีความหมายได้ว่า "ก. คำเนิ่นการ"

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ผู้สื่อข่าว...คำเนิ่นการแกลง...ต่อไปว่า...

3.3.1.4 คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ (onomatopoeia)

คำสแลงประเภทนี้เป็นการสร้างคำโดยใช้การเลียนเสียงธรรมชาติ

เช่น เสียงร้องของสัตว์ เช่น เสียงแมวร้องเหมียว ๆ พบเป็นจำนวน 14 คำ ได้แก่

ก๊อบก๊อบ	จวก	จู้ชุกจู้	คะลิดคึดซิ่ง
บักโกรก	บีมปะล่าบีมบีม	ปีะตุ้มเท่ง	ปีะตุ้มโท่น
บ็อกซ่าบ็อก	หนับ	หนิด	หนุบ
ซี้กั๊บ	โซกบ๊ีบ		

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ก๊อบก๊อบ

ตัวอย่างข้อมูล : บรรยากาศค้อยก๊อบก๊อบ ขึ้นมีนขึ้นมาเล็กน้อย

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 1 พฤษภาคม 2528)

จะเห็นได้ว่า คำว่า ก๊อบก๊อบ เป็นการเลียนเสียงเบ็ดร็อง

คำว่า ก๊อบก๊อบ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. เบิกบานขึ้นมีน"

ข. จู้ชุกจู้

ตัวอย่างข้อมูล : เอกอัครราชทูตอเมริกันประจำไทย ได้จู้ชุกจู้กับพวกเรา

มาครบ... 4 ปีเต็ม ๆ

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 29 พฤษภาคม 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า จู้ชุกจู้ เป็นการเลียนเสียงนก

คำว่า จู้ชุกจู้ อาจตีความหมายได้ว่า "ก. ทำงานร่วมกัน"

ค. ปีะตุ้มเท่ง

ตัวอย่างข้อมูล : ปีพาทย์ลาดตะโพนโตมโรง...เซาวนั๊วศ สูดลภา ก็

เค้นคังปีะตุ้มเท่ง

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม 2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ปะดุม เห่ง เป็นการเลียนเสียงกลอง

คำว่าปะดุม เห่ง อาจตีความหมายได้ว่า "ว.อย่างดัง เหมือนเสียงกลอง"

ง. หนับ, หนุบ

ตัวอย่างข้อมูล : สาม เหนียว เป็นหนึ่งหนับ สี่หนับ เป็นหนึ่งหนึค

สิบสองหนึค เป็นหนึ่งหนุบ

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 3 มกราคม
2528)

คำว่า หนับ โดยปกติหมายความว่า "ว. เหนียวจนถึงดังหนับ

เรียกว่าเหนียวหนับ เสียงดังอย่างเสียงดังของเหนียว"

คำว่า หนุบ โดยปกติหมายความว่า "ว. อาการทอค...อาการที่ติดแน่นอยู่แล้ว
ดึงออกมามีเสียงดัง เช่นนั้น"

แต่ในบริบทนี้ หนับ หนุบ นำมาใช้เป็นหน่วยวัดความยากในระดับที่ต่างกันและจะเห็น
ได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ทางไวยากรณ์จากคำวิเศษณ์เป็นคำลักษณะนามและ
ละเมิดการ เกิดร่วมกันของอรรถลักษณะ (semantic features) บังการจำแนก
ของคำว่า "หนึ่ง" ที่เป็นคำบอกจำนวน ซึ่งตามปกติจะเกิดร่วมกับคำนามหรือคำ
ลักษณะนาม แต่คำว่า "หนับ" และ "หนุบ" เป็นคำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงมีการละเมิด
การ เกิดร่วมกัน

จ. โฮกบี้

ตัวอย่างข้อมูล : ผู้สื่อข่าว...กระชุนแกลงโฮกบี้ต่อไปว่า

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 25 กรกฎาคม
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า โฮกบี้ เป็นการเลียนเสียงร้องของเสือ

คำว่า โฮกบี้ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. อย่างดังและไม่สุภาพ"

3.3.1.5 คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง (sound symbolism)

คำแสลงประเภทนี้ เป็นลักษณะของคำที่สื่อความหมายเชิงสแลงออกมาโดยใช้เสียง ผู้วิจัยมิได้ศึกษา

วิเคราะห์ถึงลักษณะของเสียงที่สื่อความหมายออกมาโดยละเอียด เพราะต้องการศึกษาเฉพาะประเภท

ของคำแสดง เพื่อให้ เห็นภาพรวมทั้งหมดของคำสแลง อย่างไรก็ตามที่ได้อภิปราย เรื่องการกำหนดให้ คำสื่อความหมายด้วยเสียงนี้ไว้หลายงาน เช่น งานของ สำออง ธีรณบุรณะ พินช กล่าวถึง เรื่อง การเข้าถึงวรรณคดีด้วยวิธีสหศาสตร์ (2522 : 56-73) พยอม ธรรมบุตร ได้กล่าวถึง เรื่อง sound symbolism (1985 : 1-11) และชัชยพร แสงกระจ่าง ได้กล่าวถึง เรื่อง ภาษาจาก ความรู้สึก (2526 : 12-31) ซึ่ง เมื่อศึกษางานทั้ง 3 งานนี้จะพบว่า ไม่สามารถหาข้อสรุปที่ ตรงกันได้ว่า เสียงใด สื่อความหมายอะไร ผู้วิจัยพบคำสแลงประเภทนี้เป็นจำนวน 49 คำ ได้แก่

กระจ๊กกระจ๊ก	กระคี้กระค้ำ	กระคู้กระคู้	กระเค้ง
กระโค๊ะโป๊ะเซะ	กระทอก	กระมุ่มกระมุ่ม	กระหีบ
กะลึบกับ	ขยุกขยอ	โขยก	จ๊กจี้
จ๊วบ	จ๊ีบจ๊อย	จ๊กกระค้อย	แจ่ง
แจ่งกระเบ่ง	แจ่งเบ้ง	จ่อหว่า	ซี่ย่าปึก
ซี่แหงย่าปึก	แซ่ด	ค๊ะคั้งโหน่ง	คะบ๊ะคะบัน
คิม	คุหรัคคุเหร์	แคว	นึ่งเนียบ
บ้อม	บ๊ะเรียมเทียม	บ๊ะละฮีม	บิ่ง
เบ๊ะ	โป๊ะเซะ	พัด	เม้ม
วิด	สวาปาม	สะก๊ีบ	สะง่อม
สะเค็ฟ	สะเร็บ	สะแว็บ	สะแอง
หงอย	แหงก	แหยม	แหยัว
เอ๊ะ			

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. กระคี้กระค้ำ

ตัวอย่างข้อมูล : ทางฝ่ายทหารนั้นแหละที่กระคี้กระค้ำติดต่อขอมาเป็นเอง ???

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 2 กันยายน 2528

แทน 1 กันยายน 2528)

คำว่า กระดึกระด้า /kràdì:kràdà:/ อาจตีความหมายได้ว่า "ก. ต้องการอย่างมาก"

ข. เจ่ง

ตัวอย่างข้อมูล : ได้แรงของความศุขช่วย เร่ง เครื่องความเปลี่ยนแปลงใน
สถานภาพได้เจ่งมาก
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 27 มกราคม
2528)

คำว่า เจ่ง /cěng/ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. มีลักษณะดีมาก"

ค. นึ่งเนียบ

ตัวอย่างข้อมูล : ผมนอนพักที่โรงแรมสุริวงส์ บริการเขานึ่งเนียบพอใช้ได้
(คอลัมน์ ฉัตร เขิงคอย แนวหน้า ฉบับวันที่ 11 กรกฎาคม
2528)

คำว่า นึ่งเนียบ /niŋ ni:ap/ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. เรียบร้อยดี"

ง. สะง่อม

ตัวอย่างข้อมูล : ...อนันต์ อนันตกุล จะเข้ามาสะง่อมตำแหน่งประธาน
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 1 พฤศจิกายน
2528)

คำว่า สะง่อม /saŋɔ:m/ อาจตีความหมายได้ว่า "ก. รับ"

จ. เอ๊ะ

ตัวอย่างข้อมูล : นางเอกสาววัยเอ๊ะ ๆ เดินเต็มเต็ม เข้ามายืนช่องจศหมาย
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 9 มกราคม
2528)

คำว่า เอ๊ะ /?ɔ:/ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. อายุน้อย"

3.3.1.6 คำประสมขึ้นใหม่ คำสแลงประเภทนี้ ถ้าดูองค์ประกอบแยกทีละส่วน
จะไม่ใช่คำสแลง แต่ถ้าดูรวมเป็นคำประสมจึงจะให้ความหมาย เขิงสแลงซึ่งมีการละเมิดการเกิด
ร่วมกัน ในแบบอุปมาอุปมัย เพื่ออ้างถึงสิ่งที่เป็นความหมายเฉพาะ จึงต้องมีการหาคำขึ้นใช้ในลักษณะ

ของการนำคำในภาษาไทย หรือภาษาต่างประเทศ มาประสมขึ้นใช้ใหม่ ในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.3.1.6.1 คำประสมประกอบด้วยคำไทย และคำไทย พบ เป็นจำนวน

12 คำ ได้แก่

กระจอกข้าว	กาวใจ	ขยำขยี้	ปู่หนัง เหนียว
ผิดเส้น	รำป้อ	ลูกเฉย	ลูกเดียว
ลูกอืด	ลูกอืด	สามทหารเสือ	หงายแก้ง

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. กาวใจ

ตัวอย่างข้อมูล : เรื่องนี้ "เคอะบึกจิว" กาวใจที่ประสานระหว่างป่ากับอากาศ
(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 5 มีนาคม 2528)

คิดว่า กาว โดยปกติหมายความว่า "น. เป็นของเหนียวที่เชื่อมมาจาก เอ็นหนัง กับสัตว์ เป็นต้น"

แต่ในบริบทนี้ กาวใจ อาจตีความหมายได้ว่า "น. คนกลางที่ดี"

จะเห็นได้ว่า คำนี้เป็นคำสแลงเพราะตามความหมายโดยปกติ กาว เป็นวัสดุที่ได้จากวัตถุดิบที่ยกตัวอย่างไว้ แต่ในที่นี้ คำว่า กาว อาจตีความหมายถึงผู้บัญชาการทหารบก และ ใจ เป็นนามธรรม ซึ่งตามปกติจะใช้กาวประสานไม้ได้ จึงเป็นการละเมิดการเกิดร่วมกันของคำว่า "กาว" ซึ่งเป็น รูปธรรม และ "ใจ" ซึ่งเป็น นามธรรม ในการใช้ความหมายเชิงอุปมาอุปมัย (metaphor)

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

เรื่องนี้ "เคอะบึกจิว" คนกลางที่ดีที่ประสานระหว่างป่ากับอากาศ

ข. รำป้อ

ตัวอย่างข้อมูล : พรรคการเมืองทั้งหลาย ต่างก็รำป้อเข้าไป

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 พฤศจิกายน 2528)

คำว่า รำ โดยปกติหมายความว่า "ก. แสดงท่าเคลื่อนไหวตามจังหวะเพลงพ็อน"
คำว่า ป้อ โดยปกติหมายความว่า "ว. อาการขลงไก่ที่คิกกรีดปีกไปมาเมื่ออาการ
กรีดกายหยิบหย่ง"

แต่ในบริบทนี้ รำป้อ เป็นคำประสมระหว่างคำว่า "รำ" และ "ป้อ" ซึ่งอาจตี
ความหมายได้ว่า "ก. กระทำคล้อยตาม"

จะเห็นได้ว่า คำนี้เป็นสแลง เพราะมีการละเมิดการ เกิดร่วมกันของอรรถลักษณะของ
คำว่า "พรรคการเมือง" ซึ่งเป็นนามธรรม และ อรรถลักษณะของ "รำป้อ" ซึ่งเป็น
รูปธรรม เพื่อให้เกิดภาพพจน์ใหม่ในแบบนุเคราะห์ฐาน (personification)
ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

พรรคการเมืองทั้งหลาย ต่างก็เข้าร่วมอย่างยินดีเข้าไป

ค. ลูกเจย

ตัวอย่างข้อมูล : แต่บ่ายังไม่อยากก็เล่นลูกเจยมาตลอดปีเก่า?

(คอสมัน เฮซาธิปไตย เคลินิวส์ ฉบับวันที่ 23 มกราคม 2528)

คำว่า ลูก โดยปกติหมายความว่า "น. ผู้ที่กำเนิดจากพ่อแม่เป็นคำที่พ่อแม่เรียก
ลูกของตนโดยตรงด้วยความรู้สึกรักและเอ็นดู เป็นคำพยางค์เดียวอันอาจทำให้เข้าใจ
ผิดเป็นอย่างอื่นได้ ตามปกติมักมีคำลูกประกอบข้างหน้า เช่นลูกเกิด"

คำว่า เจย โดยปกติหมายความว่า "ก. แสดงอาการเป็นปกติไม่สนใจโยติต่อสิ่ง
หรือเหตุการณ์ที่ประสบ"

แต่ในบริบทนี้ ลูกเจย อาจตีความหมายได้ว่า "ก. ไม่แสดงอาการใด ๆ ไม่ยินดี
ยินร้าย"

จะเห็นได้ว่า คำนี้เป็นสแลง เพราะมีการละเมิดการ เกิดร่วมกันของคำว่า "ลูก"
ซึ่งเป็นรูปธรรม และ "เจย" ซึ่งเป็นนามธรรม ในการใช้ความหมายเชิงอุปมาอุปมัย
ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

แต่บ่ายังไม่อยากก็เล่นไม่ทำอะไรมาตลอดปีเก่า?

3.3.1.6.2 คำประสมประกอบด้วยคำไทยและคำยืมภาษาต่างประเทศ

พบ เป็นจำนวน 6 คำ ได้แก่

ของสคาร์ท	คิสตี้ค	เด็นฟูค เวิร์ค	ทรงพระ เบลอ
หมักอัฟ เปอร์คัท	ฮีโร่ปากหมา		

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ของสคาร์ท

ตัวอย่างข้อมูล : จิงขอแจ้งให้นักวิ่ง... เข้าประจำ ของสคาร์ทไว้ให้พร้อม
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 7 มกราคม
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ของสคาร์ท อาจตีความหมายได้ว่า "น. ที่ตั้งต้นกระทำการ"
โดยคำว่า สคาร์ท มีที่มาจากภาษาอังกฤษว่า start ซึ่งมีความหมาย เช่น เดียว
กัน เพียงแต่ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความหมายของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์
มากขึ้น และคำว่า สคาร์ท นำมาประสมกับคำว่า ของ ซึ่งเป็นคำไทยที่มีความ
หมายว่า "ชอกหรือที่แคบ"

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

จิงขอแจ้งให้นักวิ่ง... เข้าประจำที่ตั้งต้นไว้ให้พร้อม

ข. หมักอัฟ เปอร์คัท

ตัวอย่างข้อมูล : แค่นี้ "บ่าอบ" สิบไมล์ง และกำสั่งเด็นฟูคเวิร์ครอจังหวะ
ปล่อยหมักอัฟ เปอร์คัท
(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 3 มกราคม
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า หมักอัฟ เปอร์คัท อาจตีความหมายได้ว่า "น. การกระทำ
แบบทีเด็ด" โดยคำว่า อัฟ เปอร์คัท มีที่มาจากภาษาอังกฤษว่า uppercut
ซึ่งหมายถึง "น. หมัดที่ชกขึ้นมาจากด้านล่าง"

ในที่นี้จะเห็นว่าความหมาย เปลี่ยนไปจากเดิม และคำว่า อัฟเปอร์คัท ประสมกับ คำว่า หมัก ซึ่ง เป็นคำไทย ที่มีความหมายว่า ก่าบั่น หรือ มือที่ ก่าสังชก”
 ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าว เสียใหม่ได้ว่า

แค่นี้ “บ้อบ” สิมไม่ลง และก่าสัง เต็มฟูค เวิร์ครอจิงทวะ
 ปล่อยที่ เค็ด”

3.3.1.6.3 คำประสมประกอบด้วย คำยืมภาษาต่างประเทศและ
 คำไทย พบเป็นจำนวน 2 คำ ได้แก่ เคอะบีกจิว บีก เสือ
 ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. เคอะบีกจิว

ตัวอย่างข้อมูล : เรื่องนี้ “เคอะบีกจิว” กาวใจที่ประสาน....

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 3 มีนาคม 2528)

ในบริบทนี้ เคอะบีกจิว ใช้เรียกเป็นสมญานามสำหรับ พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ โดยคำว่า “เคอะ” และ “บีก” มาจากคำยืมต่างประเทศในภาษาอังกฤษว่า the และ big ส่วนคำว่า “จิว” เป็นคำไทย ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลง ก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

เรื่องนี้ “เคอะบีกจิว” กาวใจที่ประสาน.....

ข. บีก เสือ

ตัวอย่างข้อมูล : ป่า เปรมสบคาบีก เสือ...

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 กันยายน 2528)

ในบริบทนี้ บีก เสือ ใช้เรียกเป็นสมญานามสำหรับ พลโท พิจิตร กุลละวณิชย์ โดยคำว่า “บีก” มาจากคำยืมต่างประเทศในภาษาอังกฤษ ว่า big ส่วนคำว่า “เสือ” เป็นคำไทย

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าว เสียใหม่ได้ว่า

ป่า เปรมสบคา พลโท พิจิตร กุลละวณิชย์

3.3.1.6.4 คำประสมประกอบด้วยคำยืมภาษาต่างประเทศและ
คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงพยางค์เป็นจำนวน 2 คำ ได้แก่ เก๋ากี้ ดับเบิลเจิ้ง
ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. เก๋ากี้

ตัวอย่างข้อมูล : ดังเช่นพระคพระชาธิปคย์เก๋ากี้

(คอลัมน์ พระมะเหลเถถ็ก คาวสยาม ฉบับวันที่ 5 เมษายน
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า เก๋ากี้ อาจตีความหมายได้ว่า "ว. มีระยะเวลาาน"
โดยคำว่า เก่า มีที่มาจากภาษาจีน ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกัน เพียงแต่ให้
ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความหมายของคำนี้มีสีสันให้อารมณ์มากขึ้นและคำว่า
เก่า นำมาประสมกับคำว่า กี้ ซึ่งเป็นคำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง
ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ดังเช่นพระคพระชาธิปคย์เก่ามาก

ข. ดับเบิลเจิ้ง

ตัวอย่างข้อมูล : ฟังแล้วทุกคนดับเบิลเจิ้งเพราะไม่รู้ว่าเป็นจริง

(คอลัมน์ ผ่าฟันเผาไฟ คาวสยาม ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม
2528)

จะเห็นได้ว่าคำว่า ดับเบิลเจิ้ง อาจตีความหมายได้ว่า "น. จำนวนสองเท่า"
โดยคำว่า ดับเบิล มีที่มาจากภาษาอังกฤษ ว่า double ซึ่งมีความหมายเช่น
เดียวกัน เพียงแต่ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา และทำให้ความหมายของคำนี้มีสีสันให้
อารมณ์มากขึ้น และคำว่า ดับเบิล นำมาประสมกับคำว่า เจิ้ง ซึ่งเป็นคำที่เปลี่ยน
เสียงบางเสียงในพยางค์ตามความต้องการ

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ฟังแล้วทุกคนงเป็นสองเท่า เพราะไม่รู้ว่าเป็นจริง

ในข้อมูลพบตัวอย่างคำสแลงที่น่าสนใจคือคำว่า เด็คสะมอเร่ ในตัวอย่างข้อมูลว่า "เลขาริการพรรคคอมมิวนิสต์ และประธานาธิบดีรัสเซีย...เด็คสะมอเร่ คายเสียแล้ว" (คอสมัน บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 13 มีนาคม 2528) คำว่า เด็คสะมอเร่ นี้เป็นคำยืมซึ่งไม่อาจจัดให้รวมอยู่ในกลุ่มคำยืม เพราะเป็นการยืมทั้งประโยค โดยมีที่มาจากประโยคในเพลงว่า That's "amore" คำว่า "amore" เป็นคำในภาษาอิตาเลียน แปลว่า "ความรัก" ส่วน "That's" เป็นคำในภาษาอังกฤษ แปลว่า "นั่นแหละคือ" เมื่อยืมมาแล้ว เกิดการออกเสียง That/ซัด/ ผิด เป็น /ded/ ซึ่งไปใกล้เคียงกับคำภาษาอังกฤษว่า "dead" ซึ่งแปลว่า "ตาย" คนเลยใช้เด็คสะมอเร่ ซึ่งเป็นการออกเสียง "That 's amore" ผิด มาเป็นคำสแลงแปลว่า "ตาย"

3.3.2 คำสแลงไม่แท้

คำสแลงประเภทนี้ มีความหมาย เมื่อปรากฏคำฟังอย่างหนึ่ง เป็นความหมายซึ่งไม่ใช่ความหมายเชิงสแลง แต่เมื่อพิจารณาความหมายในบริบทที่พบความคอสมันในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และ/หรือ เดลินิวส์ และ/หรือ คิวสยาม และ/หรือ แนวหน้า แล้วจะพบว่า มีความหมายเชิงสแลงเกิดขึ้น นั่นคือ ความหมายเชิงสแลงที่แสดงควมมีชีวิตชีวา คลกขบขัน หรือให้ภาพพจน์ใหม่ทำให้มีพลังภาษาขึ้น โดยจะพบว่า มีที่มาจากคำที่มีปฏิสัมพันธ์กับบริบท โดยพบ เป็นจำนวนทั้งสิ้น 15 คำ ได้แก่

กระคอน	โหล่น	คุย	คั้น
ตกสะเกิด	คะลอน	ดี	ปู่
พันปลอม	สีเขี้ยว	หน่อ	เหนียว
หมู	หล่อ	อา	

3.3.2.1 คำทึบ (opaque) คำสแลงไม่แท้ส่วนใหญ่เป็นคำทึบหรือคำไม่ทราบที่มา (immotivated words) คือ คำที่ไม่สามารถจะสืบได้ว่า ทำไมจึงมีรูปเช่นนั้น พบคำสแลงประเภทนี้ทั้งสิ้น 11 คำ ได้แก่

กระคอน	คุย	คะลอน	คั้น
ดี	ปู่	หน่อ	เหนียว
หมู	หล่อ	อา	

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. ตี

ตัวอย่างข้อมูล : หัวหน้า...สั่งให้ลูกพรรคตีรัฐบาล

(คอลัมน์ ศรีสุล เกลินิวส์ ฉบับวันที่ 16 ตุลาคม 2528

แทน 15 ตุลาคม 2528)

คำว่า ตี โดยปกติหมายความว่า "ก. เอาจมหรือไม้เป็นต้น ฟาดหรือเข่น
ลงไป เช่นตีเด็ก"

แต่ในบริบทนี้ ตี อาจตีความหมายได้ว่า "ก. กล่าวโทษ...อย่างรุนแรง"

จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำในภาษาปกติ และคำในบริบท
ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าว เสียใหม่ได้ว่า

หัวหน้า.....สั่งให้ลูกพรรคกล่าวโทษรัฐบาลอย่างรุนแรง

ข. หล่อ

ตัวอย่างข้อมูล : อาจมีสิทธิ์ถูกคัดออก...อย่างไม่รู้ตัว แล้วจะหาว่าหล่อไม่เคียน??

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 มกราคม

2528)

คำว่า หล่อ โดยปกติ หมายความว่า "ก. เกลงในแม่พิมพ์ให้เป็นรูปขึ้น,

ขังน้ำ หรือน้ำมันไว้เพื่อรักษาหรือป้องกันสิ่งอื่น หรือ "ว. งาม"

แต่ในบริบทนี้ หล่อ อาจมาจากคำว่า หนูหล่อ ซึ่งเป็นชื่อตัวละครในสมัยโบราณ

และในบริบทนี้ หล่อ หมายความว่าถึง ตัวผู้พูด

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าว เสียใหม่ได้ว่า

อาจมีสิทธิ์ถูกคัดออก...อย่างไม่รู้ตัว แล้วจะหาว่าผู้เขียนไม่เคียน??

ง. อ่า

ตัวอย่างข้อมูล : เรื่องนี้ "บี๊กจี๊ว" กาวใจที่ประสานระหว่างป่ากับอ่า

(คอลัมน์ บุคคลในข่าว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 5 มีนาคม 2528)

คำว่า อา โดยปกติหมายความว่า "น. น้องของพ่อ, อาว หรือ อาว์ ก็ใช้"
 แต่ในบริบทนี้ อา อาจมาจากคำว่า พลเอกอาทิตย์ กำลัง เอก
 ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช่คำสแลงก็อาจจะกล่าว เสียใหม่ได้ว่า

เรื่องนี้ "บ๊วกจิว" กาวใจที่ประสานระหว่างป่ากับพลเอก อาทิตย์
 กำลัง เอก

3.3.2.2 คำใส (transparent) คำสแลงไม่แต่บางส่วนที่มีลักษณะคล้ายคำสแลงแท้
 กล่าวคือ สามารถเดาความหมายได้จากรูปของคำ คือ เป็นคำชนิดที่เรียกว่า คำใส ซึ่งเป็นคำใส
 ระดับหน่วยศัพท์ คือ มองเห็นลักษณะการประสมกันที่ทำให้เห็นความหมายของคำที่ประสมใหม่ได้
 แต่เมื่อประสมกันแล้วก็จะนำมาใช้ในบริบทด้วยความหมายเชิงสแลง ซึ่งมีลักษณะอุปมาอุปมัยใกล้เคียง
 กับความหมายของคำที่ประกอบขึ้น เป็นคำประสม พบทั้งสิ้น 4 คำ ได้แก่

ไหลาน

ตกสะ เกิด

พันปลอม

สี่เขียว

ดังตัวอย่างข้อมูลต่อไปนี้

ก. พันปลอม

ตัวอย่างข้อมูล: "ประชาธิปไตย" พันปลอม?? กระดอนไปกระเด็นมา ไม่เคยดี
 สักที?

(คอสมันน์ เฮฮาธิปไตย เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 11 เมษายน 2528)

คำว่า พัน โดยปกติหมายความว่า "น. ส่วนที่อยู่ภายในปาก ใช้บดเคี้ยวอาหาร"

คำว่า ปลอม โดยปกติหมายความว่า "ก. ลักษณะที่ไม่แท้จริง ไม่แน่นอน"

แต่ในบริบทนี้ พันปลอม เป็นคำประสมระหว่างคำว่า "พัน" และ "ปลอม" ซึ่ง
 อาจตีความหมายได้ว่า "ก. ไม่ใช่ของแท้ จึงคือคุณภาพ"

จะเห็นได้ว่า คำนี้เป็นสแลง เพราะมีการละเมิดการเกิดร่วมกันของอรรถลักษณะ
 ของคำว่า "ประชาธิปไตย" ซึ่งเป็นนามธรรม และอรรถลักษณะของคำว่า
 "พันปลอม" ซึ่งเป็นรูปธรรม เพื่อให้เกิดภาพพจน์ใหม่ในแบบอุปมาอุปมัย

ดังนั้นข้อความนี้ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

"ประชาธิปไตย" ปลอม?? กระดอนไปกระเด็นมา ไม่เคยดีสักที

ข. สี เขียว

ตัวอย่างข้อมูล : ได้มี...อัคเสียงที่สมัครต่อว่าสีเขียวลับหลัง...

(คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 2 กันยายน 2528

แทน 1 กันยายน 2528)

คำว่า สี โดยปกติ หมายความว่า "น. ลักษณะของแสงสว่าง ปรากฏแก่ตา
ให้เห็น"

เขียว หมายความว่า "ว. มีสีเช่นสีเขียวไม้สด"

แต่ในบริบทนี้ สีเขียว เป็นคำประสมระหว่างคำว่า "สี" และ "เขียว"

ซึ่งอาจตีความหมายได้ว่า "น. ทหาร"

จะเห็นได้ว่า คำนี้เป็นสแลง เพราะมีการละเมิดการเกิดร่วมกันของอรรถลักษณะของ
คำว่า "ต่อว่า" ซึ่งเป็นคำกริยาที่ต้องเกิดร่วมกับอรรถลักษณะของกรรมที่เป็นรูป-
ธรรม แต่คำว่า "สีเขียว" มีอรรถลักษณะเป็นนามธรรม ดังนั้นจึงมีการละเมิดการ
เกิดร่วมกัน

ดังนั้นข้อความนี้ ถ้าไม่ใช้คำสแลงก็อาจจะกล่าวเสียใหม่ได้ว่า

ได้มี...อัคเสียงที่สมัครต่อว่าทหารลับหลัง...

3.4 ข้อสรุปเรื่องการสร้างคำสแลง

จากการศึกษาคำสแลงที่พบในหนังสือพิมพ์รายวันตามคอลัมน์ที่มีคำสแลงปรากฏจำนวนมาก
ได้แก่ คอลัมน์ สำนักข่าวหัวเขียว หรือ คอลัมน์ บุคคลในข่าว ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คอลัมน์
พระมะเหลเถถิก หรือ คอลัมน์ ผ่าฟันเหาะไฟ ในหนังสือพิมพ์ดาวสยาม คอลัมน์ เซชาติปไตย หรือ
คอลัมน์ ตรีศูล ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คอลัมน์ ฉัตร เขิงคอย หรือ ดิสโก้การ เมือง ในหนังสือพิมพ์
แนวหน้า จะพบว่าผู้เขียนคอลัมน์เหล่านี้สามารถมีคำสแลงมาใช้ในคอลัมน์ได้ตลอดเวลา จึงน่าสนใจ
และน่ารู้ว่าผู้เขียนหาคำสแลงมาได้หรือสร้างขึ้นได้อย่างไร เมื่อสัมภาษณ์ผู้เขียนคอลัมน์สำนักข่าว
หัวเขียว ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คือ "อ้วน อรชร" ผู้เขียนกล่าวว่า เขาจะใช้คำที่มีอยู่โดยทั่วไป
ในภาษาหรือสร้างคำขึ้นใช้ใหม่ตามความรู้สึก ตามเสียงของคำ ให้สอดคล้องกับคำอื่น ๆ

ตามหลักของการสัมผัสในฉันทลักษณ์ภาษาไทย โดยพยายามให้สะกดอารมณ์ผู้อ่านให้เกิดความสนุกสนาน และมีชีวิตชีวา โดยที่ผู้เขียนไม่สามารถบรรยายว่ามีวิธีการพิเศษอย่างไรในการสร้างคำสแลงขึ้นใช้ในคอลัมน์ของเขา จึงอาจกล่าวได้ว่า “อ้วน อรชร” รวมทั้งผู้เขียนคอลัมน์ทุกคอลัมน์ที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมา คงจะมีวิธีการสร้างคำสแลงไปตามความรู้ความสามารถในฐานะเจ้าของภาษา (competence) โดยไม่สามารถสรุปกฎเกณฑ์ออกมาได้อย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบคำบอกเล่าของ “อ้วน อรชร” กับผลการวิเคราะห์ในข้อ 3.3 จะเห็นได้ว่า “อ้วน อรชร” ก็อาจจะใช้วิธีการสร้างคำสแลงตามที่ได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 3 นั้นเอง แม้ว่าเขาจะไม่รู้ตัวก็ตาม กล่าวคือ ผู้เขียนอาจจะเลือกทำให้เกิดคำสแลงชั่วคราวหรือคำสแลงไม่แท้โดยใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคำกับบริบททำให้เกิดความหมายเชิงสแลง หรือ เขาอาจจะสร้างคำที่มีรูปเป็นคำสแลงแท้โดยไม่ต้องพึ่งพาบริบทให้ความหมายเชิงสแลงได้

3.4.1 วิธีการในการสร้างคำสแลงแท้

วิธีการในการสร้างคำสแลงแท้ดังกล่าวนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 6 วิธีดังต่อไปนี้

3.4.1.1 การ เปลี่ยน เสียงหรืออักษรวิธี ในคำในภาษามาตรฐานซึ่งแบ่งกระบวนการย่อยลงไปได้อีก 3 วิธี ดังนี้

3.4.1.1.1 การ เปลี่ยน เสียงด้วยการขอยืม เสียงพยัญชนะท้ายควบกล้ำ จากภาษาต่างประเทศ ได้แก่ มัณส์ ยากส์

3.4.1.1.2 การ เปลี่ยน เสียงและอักษรวิธี ตามการออก เสียงของ ผู้พูดภาษาย่อยบางกลุ่ม โดยแยกย่อยออกเป็น 6 กลุ่มดังต่อไปนี้

3.4.1.1.2.1 กลุ่มวัยรุ่น ได้แก่ ชะ ตะหาก
คีนเติ้ลล์ ฟิลล์ มะ รุห์ แหล่ว

3.4.1.1.2.2 กลุ่มคนชนบทบางถิ่น ได้แก่ กริกกรอง
เขวี่ยง ตะกี

3.4.1.1.2.3 กลุ่มคนที่ได้รับการศึกษาคำ ได้แก่
ฟามหมาย

3.4.1.1.2.4 กลุ่มเด็กหัดพูด ได้แก่ ก่า จี๊ค แ้ว
อาท่อย

3.4.1.1.2.5 กลุ่มคนจีนพูดภาษาไทยไม่ชัดเจน
ได้แก่ ป่าว ไปเซ็ง

3.4.1.1.2.6 กลุ่มผู้แสดงนาฏดนตรีหรือร้องลิเก
ให้เพี้ยนเสียง ได้แก่ กระจาย กระจุกกระจิก กัลล์

3.4.1.1.3 การเปลี่ยนเสียงบางเสียงในพยางค์ ผู้พูดต้องการ
เปลี่ยนเสียงบางเสียงเพื่อให้เกิดความแปลกไปในการออกเสียง แต่ความหมายของคำสแลงจะ
คล้ายความหมายเดิม สามารถจำแนกการเปลี่ยนเสียงบางเสียงในพยางค์ได้ดังต่อไปนี้

3.4.1.1.3.1 การเปลี่ยนเสียงสระ ได้แก่ งี้เง่า
เง้ง ย้วย โย้ย

3.4.1.1.3.2 การเปลี่ยนทั้งเสียงสระและพยัญชนะ
ได้แก่ เวไล เสถียรหัง

3.4.1.1.3.3 การเปลี่ยนเสียงโดยการเติมพยางค์
ได้แก่ สงกะสัย แอนระแน

3.4.1.2 การหวนคำ โดยการสลับองค์ประกอบของพยางค์ไปจากคำที่ใช้กันอยู่
ทั่วไป ได้แก่ ยุ่นปี่ ฤทธิวิสาหกัศ สวีคัค

3.4.1.3 การยืมคำ เป็นการยืมจากภาษาต่างประเทศและภาษาไทยถิ่นอื่นที่ไม่ใช่
ภาษาไทยถิ่นกลาง ดังต่อไปนี้

3.4.1.3.1 การยืมคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ

3.4.1.3.1.1 การยืมคำจากภาษาจีน ได้แก่ กีน
ชี่ ซวย ไค่ ฟูชี่ เฮงชวย

3.4.1.3.1.2 การยืมคำจากภาษาอังกฤษ ได้แก่
ฟูลสต้อป แย็บ โรบินฮู้ด ล็อค เอ็กเซอร์ไซส์ ฮีโร่

3.4.1.3.1.3 การยืมคำจากภาษามาลี-สันสกฤต

ได้แก่ เอวัง

3.4.1.3.2 การยืมคำที่มาจากภาษาถิ่น พบว่า มาจากภาษาไทยถิ่นเหนือได้แก่ โชะ ม่วนซื่น อองคอง อันหยัง แอ่ว

*นอกจากนี้ยังพบคำสแลงที่เป็นคำพื้นสมัยอีก 1 คำ คือ กระซุ่น

3.4.1.4 การกำหนดคำให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นการสร้างคำโดยใช้การเลียนเสียงธรรมชาติ ประเภทต่าง ๆ ได้แก่ สัตว์ และเครื่องดนตรี ได้แก่ กีบก๊าบ จู้กกรู้ คะลิดคี่คี่ซึ่ง บ็อกซ่าบ็อก บ๊ะคุ่มเท่ง บ๊ะคุ่มโท่น บีมปะล่าบีมบีม ฮี้กับ โสภบิย

3.4.1.5 การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง เป็นคำสแลงที่สื่อความหมายเชิงสแลงออกมาโดยใช้เสียง ได้แก่ กระจ๊กกระจ๊ก กระดึ่กระด้า กระดุกกระดุษ กระโค๊ะโป๊ะเซะ กระทอก กระมุ่มกระมุ่ม กระหีบ กะลืบก๊ีบ จักจี จ๊วม จ๊ับจ้อย จักกระค้อย เจ่ง เจ่งกระเม่ง เจ่งเป็ง จ้อหว่อ ซี้ยี่นึ่ง แซ่ค ค๊ะคั้งโหน่ง ดูหรัคดูเทร์ นึ่งเนียบ บ๊ะเร่มเต็ม บ๊ะละฮีม บัง เบ๊ะ โป๊ะเซะ วิด สะก๊ีบ สะง่อม สะเค็พ สะเว็บ สะแว็บ สะแ่อง แหงก แหย้ว เอ๊าะ

3.4.1.6 การประสมคำขึ้นใหม่ เป็นการประสมคำขึ้นใหม่จากคำปกติที่ใช้กันอยู่ทั่วไปมาประสมกันแล้วเกิดคำใหม่ที่มีความหมายเชิงสแลง การประสมคำขึ้นใหม่มีวิธีการย่อยดังต่อไปนี้

3.4.1.6.1 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำไทยและคำไทย ได้แก่ กระจอกข้าว กาวใจ ปูหนั่งเนียว ลูกเฉย ลูกเดียว ลูกอืด ลูกฮืด สามทหารเสือ หงายแก้ง

3.4.1.6.2 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำไทยและคำต่างประเทศ ได้แก่ ซองสตาร์ท ทรงพระเบลอ ดีสดีค เด็นฟุดเวิร์ค หมัดอัฟเปอร์คัท ฮีโร่ปากหมา

3.4.1.6.3 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำยืมภาษาต่างประเทศและคำไทยได้แก่ เตอะบักจิว บักเสือ

3.4.1.6.4 การประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำยืมภาษาต่างประเทศและคำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง ได้แก่ เก่าก๊ก ดับเบิ้ลเง็ง

* นอกจากนั้นยังพบคำสแลงที่เป็นคำยืมทั้งประโยคอีก 1 คำ คือ เด็ดสะมอเว้

3.4.5 วิธีการในการสร้างคำสแลงไม่แท้

วิธีการในการสร้างคำสแลงไม่แท้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 วิธี ดังต่อไปนี้

3.4.2.1 การนำคำทับหรือคำไม่ทราบที่มาแล้วนำมาใช้ในบริบทที่มีความหมาย
เชิงสแลง ได้แก่ กระดอน คุย ตะลอน ดิ้น ตี ปู่ หน่อ เหนียว หนู หล่อ อา

3.4.2.2 การนำคำใส่หรือคำที่มองเห็นความหมายได้มาประกอบขึ้นเป็นคำประสม
ได้แก่ ไชลาน ตกสะเก็ด พันปลอม สีเขียว

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า คำสแลงแท้นั้นมีรูปที่ให้ความหมายเชิงสแลงได้โดยไม่
ต้องพึ่งบริบท รูปนี้อาจจะเป็นการปรุงแต่งที่ทำให้คนใช้หรือคนฟังสามารถเดากลับไปถึงรูปคำที่ไม่ใช่คำ
สแลงที่ให้ความหมายคล้ายคลึงกัน นอกจากนั้นอาจจะ เป็นคำยืม หรืออาจจะ เป็นคำที่เสียงสระหรือพยัญชนะ
กำหนดให้มีเสียง เสียงวรรณยุกต์หรือกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงได้ ในการปรุงแต่งรูปคำที่
ไม่ใช่คำสแลงให้เกิด เป็นคำสแลงแท้นั้น ก็มีวิธีการปรุงแต่งที่พบในคำสแลงไม่แท้ เช่นเดียวกัน
กล่าวคือ มีการประสมคำ นอกจากนี้ในคำสแลงไม่แท้ยังมีคำอีกประเภทหนึ่งคือ คำทับ ซึ่งเป็นการ
นำเอาคำที่ใช้กันอยู่ในภาษาปกติมาใช้ในบริบทแล้ว เกิดความหมายใหม่ เป็นความหมายเชิงสแลง

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าคำสแลงแท้เป็นเพียงผลผลิตจากการทำกระบวนการสร้าง
คำในภาษาที่มีอยู่แล้ว มาใช้ตามเจตนาของผู้กำหนดคำสแลงที่จะทำให้คำสแลงแท้สามารถสื่อความ
หมายด้วยรูปคำได้ ส่วนคำสแลงไม่แท้ก็คือการใช้คำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับบริบทที่ทำให้เกิดความ
หมายเชิงสแลงขึ้นนั่นเอง